

KRIMI ROMÁN OD LEGENDY MORDPARTY

ZLATÝ Klíč K PEKLU

JOSEF DOUCHA

**ZLATÝ
Klíč
K PEKLU**

ZLATÝ
Klíč
K PEKLU

JOSEF DOUCHA

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

© Josef Doucha, 2023

Cover art © Lukáš Tuma, 2023

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2023

ISBN 978-80-278-0134-3 (print)

ISBN 978-80-278-1337-7 (ePub)

ISBN 978-80-278-1338-4 (mobi)

ISBN 978-80-278-1339-1 (pdf)

I

Petr Prokop vyběhl z golfového hřiště, přeběhl můstek přes řeku Olavu, proklusal mezi luxusními vilami čtvrti nazývané příhodně Slunečná a mírným poklusem pokračoval dál podle řeky až k dalšímu mostu, po kterém přeběhl řeku zpět na písčitou lesní cestu vedoucí do Olavského lesoparku. Byl krásný květnový den, krátce po poledni. Borový les, protkaný bezpočtem cest, cestiček a stezek, voněl pryskyřicí a stínil před poledním sluncem na nebi bez mráčku. Cesta, po které běžel, vedla po vyvýšeném terénu, který se zvedal až do výšky čtyřiceti metrů nad úroveň řeky.

Po dvě stě padesáti metrech doběhl ke starému opuštěnému lomu, který se sevřeným stometrovým obloukem zakousl do terénní vlny tak, že písčitá cesta, po které Petr běžel, tečovala jeho horní okraj. Tady zpomalil a jako pokaždé v těchto místech s respektem nakoukl přes kamenitý okraj do hloubi lomu. Jeho dno bylo pokryto houštím náletových dřevin, které za desetiletí, po která byl lom opuštěn, vytvořily neproniknutelnou vrstvu vzájemně propletených stromů, keřů a polokeřů. Pohled dolů ho

přitahoval i přesto – nebo snad právě proto –, že v něm vyvolával strach z možného klopýtnutí a pádu do dvacetimetrové hlubiny lomu. Jako pokaždé i tentokrát si oddech, když měl lom za sebou. Čekal ho ještě jednou, ale to bude míjet jeho dno při návratu spodní cestou zpět domů.

Teď nasadil pravidelné, ostřejší tempo a cítil, jak endorfiny zaplavují jeho mozek a mysl. Dostavily se pocity uvolnění a blaženosti, pro které jogging tak miloval. Tentokrát však byly tyto libé pocity násobeny štěstím, které ho čekalo, po kterém vždy toužil, po kterém delší dobu natahoval ruku a které měl právě v těchto dnech nadosah.

Hlavou mu táhly vzpomínky, co všechno dnešnímu dni předcházelo.

Narodil se a do svých dvaceti let žil v jižní části Olavy, města ležícího na stejnojmenné řece, v rodině bankovního úředníka a prodavačky v supermarketu. Už na střední škole toužil po životě v luxusní severní části města, kde měli své honosné vily a usedlosti ti největší boháči. Že fotbal, který hrál od žákovských let, mu naplnění tohoto přání neumožní, mu bylo zřejmé již v dorosteneckých letech, kdy na hřišti vynikal pouze svým atletickým zjevem, ne však svojí hrou.

Fascinace severní částí města ho přivedla na golfové hřiště, které se rozkládalo severně od Slunečné, a na něm si začal přivydělávat zprvu jako caddy. Objevil v sobě talent pro golf a nakonec získal licenci trenéra II. třídy a stal se živým inventářem golfového hřiště pojmenovaného slibně Zlaté návrší. V jeho severovýchodní části byla hospodářská budova, ve které bylo uskladněno vše nutné k provozu a udr-

žování hřiště, a byly zde i dvě garsonky, z nichž jednu obýval greenskeeper a druhá byla přidělena k užívání Petrovi. Aspoň tímto způsobem se stal obyvatelem severní části města, ale jeho představa byla troufalejší. Nestál o to, být zde jako dočasný nájemník, chtěl se stát trvalou součástí městského severu.

Převahu jeho klientely tvořily znužené paničky, manželky zbohatlíků, které nevěděly, co s časem, penězi a s přibývajícimi lety a kily. Byl tu pro ně k dispozici, kdykoliv chtěly a pro cokoliv, co po něm chtěly. Jeho snadná dosažitelnost, ochota, pohotovost a okamžitá připravenost k plnění jejich nejen golfových přání mu u těchto klientek získaly věhlas a jemu se vracely v podobě jejich štědrosti. Byl to pohodlný život v prostředí, o kterém snil, ale časem si stále víc uvědomoval, že to není to, čeho chtěl dosáhnout. Připadal si jako živoucí erotická pomůcka, která kdykoliv ochotně poslouží, ale kterou se nikdo veřejně nechlubí. A když už viděl svou situaci jako stereotypně bezvýchodnou, štěstěna se nad ním slitovala a došlo k osudovému setkání. Bingo! – golfové tréninky si u něj objednala Eva Edelmannová, manželka nejbohatšího muže ve městě, miliardáře Martina Edelmanna.

Eva byla na svých 48 let přitažlivá žena s udržovanou, vysportovanou postavou. Stále krásné rysy její tváře prozrazovaly, že ve dvaceti letech patřila k nejvyhledávanějším fotomodelkám. Svému okolí dávala ostentativně najevo svou nedostupnost a od společnosti obyvatel Slunečné si udržovala odstup, třeba už jenom tím, že část roku se

zdržovala v zahraničí, ve vile v Miami na Floridě. Proto ji ženská část místní společenské smetánky považovala za namyšlenou netykavku. Nepokrytě jí záviděly postavu i bohatství a jejich závist plodila nejrůznější pomluvy, jaké je schopno produkovat jen zaryté ženské nepřátelství.

Petra oslovila v golfové klubovně v okamžiku, kdy si u espresa užíval chvíli klidu mezi dvěma tréninky. Byla stručná a chladně věcná.

„Slyšela jsem, že jste místní trenérská špička. Potřebuju se zdokonalit, našel byste pro mě čas?“

„Pro vás kdykoliv a cokoliv, paní Edelmannová, můj čas bude patřit jen vám,“ řekl s úsměvem a s důrazem na slovo „cokoliv“.

„Na tom ‚kdykoliv‘ se dohodneme podle našich časových možností,“ reagovala Eva chladně, „ale upozorňuji vás, že mně jde jenom o trénink golfu. To ‚cokoliv‘ si šetřete pro svou ostatní ženskou klientelu. Ostatně je o vás známo, že jisté dámy u vás trénují víc to vaše ‚cokoliv‘ než golfovou hru.“

Bylo to jako ledová sprcha, ale ona byla „zlatý klíč“ od dveří vedoucích k naplnění jeho snu. Proto polkl možné vtipné odpovědi a přešel ke stejné věcnému tónu. Dohodli si třikrát týdně trénink golfu a dvakrát týdně kondiční běh Olavským lesoparkem. A tak začala cesta, která měla vést k nesmírnému bohatství.

Od tohoto prvního, osudového setkání uplynul již téměř rok. Vztah Petra Prokopa a Evy Edelmannové prošel postupnou proměnou od počáteční pragmatické, chladné tréninkové fáze přes přátelské souznění až po obapolný milenecký vztah. Eva zjistila, že Petr má schopnost naslouchat, a bylo toho mnoho, co ji v jejím zdánlivě bezstarostném životě tížilo a s čím se neměla komu svěřit. Stal se její vrbou, jejím zpovědníkem, kterému mohla svěřit svá nejbolavější tajemství a u kterého nacházela duševní i fyzickou útechu. Věděla, že není žádný filozof ani znalec života, také od něj neočekávala moudrá rozřešení, ale pohlazení po duši i po těle, a toho se jí vedle jeho trpělivého naslouchání bohatě dostávalo.

A tak se Petr dozvěděl vše o narůstajících problémech Evina manželského života. Martin Edelmann svojí tvrdostí, bezskrupulózností a bezohledností vybudoval do věku svých šedesáti sedmi let rozsáhlé podnikatelské impérium, jehož součástí byly stavební, zemědělské, developerské a přepravní společnosti, ale i hotelové služby, potravinářské a masozpracující podniky a nezbytná právní, účetní a správní oddělení. Evu poznal před sedmadvaceti lety, v době, kdy jí bylo dvacet jedna roků a byla na vrcholu své kariéry fotomodelky. Hned když poprvé viděl její fotku na titulní stránce společenského magazínu, věděl, že ji chce, a když on něco chtěl, tak to taky dostal. Na rozdíl od jiných žen Eva odolávala Edelmannovu nadbíhání, čímž zvyšovala jeho touhu mít ji jen pro sebe. Zlomil ji až nabídkou sňatku, a tak se ve svých dvaadvaceti letech stala paní Edelmannovou.

Následovalo pět let života v ráji splněných přání, ale potom nastalo dlouhé období postupného chladnutí Edelmannova rozmazlování, kdy podnikatelské aktivity zcela překryly jeho zájem o Evu. Nakonec mu bylo jedno i to, že ona tráví většinu času ve společnosti svého mladého trenéra golfu. Když mu jednoho dne vyčetla, že se jí vůbec nevěnuje, a dokonce o ni neprojevuje zájem ani jako o ženu, odsekl jí, že si má své ženské potřeby řešit a uspokojovat „s tím svým debilním golfistou“.

„Asi budu muset,“ odsekla mu. „Jak vidím, ty už seš stařej impotentní dědek.“

„Ty se o moji potenci nestarej, děvenko,“ řekl zvýšeným hlasem. „Ty se začni starat o to, kam půjdeš, až tě odtud vyrazím. A to bude brzo!“ To už křičel. „A půjdeš s holým zadkem, jak jsi sem přišla,“ zařval ještě mezi dveřmi při odchodu z vily.

V příštích dnech se Eva dozvěděla, že manžel již delší dobu udržuje milostný vztah se svou asistentkou, jednadvacetiletou Barborou Vítů, která je nápadně podobná jí v mladších letech. A to byl ten problém, který ji trápil nejvíc, protože přímo ohrožoval kvalitu její životní úrovně. Jejich manželství je bezdětné a předmanželská smlouva jí neposkytne nic nad nárok rozvedené manželky. A ona je zvyklá žít v nadstandardu. Znala manžela dobře a věděla, že co mu překáží, toho se bezohledně, neodkladně a tvrdě zbaví, a po čem naopak touží, to si stejně rychle bere. Jeho vztah k Barboře Vítů tedy považovala za silně znepokojivou skutečnost, za pří-

mé ohrožení svého života v pohodlí. Ohrožení, které musí urychleně řešit.

Problém byl v tom, že nevěděla jak. Opakovaně svou situaci probírala s Petrem, který byl sice pozorným posluchačem, ale nebyl schopen vymyslet nic, co by hrozbu eliminovalo. Pouze si uvědomoval, že je tím ohroženo i jeho pohodlí.

Ten večer spolu leželi v Petrově garsonce a Eva zase nahlas přemýšlela o možných řešeních své situace. Ale čím víc o věci uvažovala, tím bezradnější byla.

„Co kdyby ses s ním nějak dohodla? Jako že mu půjdeš z cesty, když na tebe přepíše aspoň část majetku?“ položil Petr otázku, o které sám věděl, že je nesmyslná.

„Vysmál by se mi. A ještě by měl radost z toho, jak jsem zoufalá. Rozvod s vyrovnáním u něj nemá šanci. Proč by to dělal, právo je na jeho straně. A koho Edelmann považuje za soupeře nebo překážku, toho chce zničit. Úplně zničit. A je mu jedno, jestli jde o konkurenta v podnikání, nebo o manželku, která překáží a stojí v cestě jeho plánům,“ řekla posmutněle a přivinula se víc do jeho náručí.

„Tak ho zabijeme,“ řekl v nadsázce s úsměvem Petr.

Chvíli bylo ticho a pak se Eva ozvala skoro šeptem.

„Vím, žes to nemyslel vážně...“ Na chvíli se odmlčela a potom tiše dodala: „... ale to by bylo jediné řešení.“

Večer už o tom nepadlo ani slovo.

Druhý den měli naplánovaný jogging. Květen byl v plném rozpuku. Svěží jarní zeleň a ranní sluníčko barvily den optimistickými tóny. Desetikilometrovou trasu proklusali bez jediného slova, ale řešení naznačené včera Petrem jim oběma vrtalo v hlavách. Jiná možnost zjevně není.

„Někde jsem slyšel nebo četl, že když má problém jenom jedno jediné řešení, potom nezbyvá, než je k vyřešení problému použít,“ řekl Petr, když dosedli do křesílek golfové kavárny.

„Víš, co říkáš?“ zeptala se Eva. „Tady se nebavíme o krádeži auta nebo prodeji drog, ale o vraždě,“ špitla.

„Já vím, co říkám, lásko. Přemýšlel jsem o tom celou noc a celou dobu v lesoparku, a vím, že tě miluju a že pro tebe udělám všechno. Cokoliv.“

„Seš hodnej, milej kluk, ale je to velký riziko. Co když nás chytanou, Petře? Víš, kolik je mi let a kolik mi bude za takových dvacet roků?“ šeptala.

„Slibuju ti, že všechno vymyslím, připravím a udělám,“ naléhal taky šeptem. „A udělám to tak, aby mě při tom nechytili a aby to tebe ani v nejmenším neohrozilo.“

„Dobře,“ povzdechla si Eva. „Ale jestli takový plán vymyslíš, seznámíš mě s ním a já budu mít konečné slovo. Já rozhodnu, jestli to uděláš, nebo ne. Souhlas?“

„Souhlas. Bude to, jak řekneš.“ A v duchu si Petr říkal: *Ten zlatý klíč si nikým vzít nenechám!*

II

Plán, se kterým Evu seznámil a se kterým souhlasila, byl vcelku jednoduchý. Ale jak tvrdil Petr, právě v jednoduchosti spočívá genialita. Vycházel z toho, že při fyzickém střetu nemá proti Edelmannovi šanci. Byl to obrovitý chlap, měřil něco přes dva metry a vážil dobrých 120 kilo. Na svých šedesát sedm let měl stále výbornou fyzickou kondici, kterou pravidelně udržoval v domácí posilovně. A tak Petr dospěl k závěru, že buď musí provést rychlý, neočekávaný útok ze zálohy, který by Edelmannovi nedal šanci na obranu, nebo ho usmrtit ve stavu bezvědomí.

Rozhodl se pro druhou alternativu, protože ta možnost Edelmannovy obrany vylučovala absolutně.

Od Evy si Petr zjistil Edelmannův ranní rituál. Vstává pravidelně v 6.00 hodin, po hygieně jde do kuchyně, kde si k snídani připraví ovesné vločky, které zalije čerstvě rozmixovaným smoothie z červené řepy, petrželové natě, mrkve a jablka, vše nechá odstát, aby vločky změkly, a mezitím si jde do venkovního bazénu zaplavat. Po snídani vypije na

terase ranní kávu, sleduje aktuální zprávy v iPadu a přesně v 8.00 hodin odjíždí do svých podniků.

Plán byl prostý. V době, kdy bude Edelmann v bazénu, vmíchá Eva do vložek se smoothie flunitrazepam, hypnotikum, které je desetkrát účinnější než např. diazepam. Patnáct až dvacet minut po zkonzumování vložek s hypnotikem upadne Edelmann do hlubokého spánku podobného bezvědomí, a v tom stavu ho Petr udusí polštářem. Potom bude následovat zásadní obranná fáze zločinu. Podle hesla „kde není mrtvola, není ani vrah“ vyřešil Petr otázku likvidace mrtvého těla. To byl jediný okamžik, kdy do věci musela být zasvěcena další osoba.

Tou osobou byl Petrův spolužák ze základní školy, Bohumil Řehák řečený Boban. Starousedlík z jižní, průmyslové části Olavy, ale hlavně – v současnosti zaměstnanec krematoria, vyznačující se kladným vztahem k alkoholu. Petr byl Bobanův nedostižný vzor, protože v jeho očích to byl kluk, který se jako jediný z jejich vrstevníků vypracoval z šedivého jihu až na zlatý sever města. Jako dorostenci spolu hráli fotbal a Boban na rozdíl od Petra měl fotbalový talent, který však utopil v alkoholu. Tak skončil jako zřízenec na městském hřbitově, kde zprvu kopal hroby. Vrcholem jeho pohřebnické kariéry bylo složení zkoušky z obsluhy plynového kremačního zařízení a práce spalovače v krematoriu. Dokonce měl i jednoho podřízeného pomocníka, osmašedesátiletého Otu Malého, rovněž alkoholika, který mu byl k ruce při obsluze kremační pece.

Petr si na Bobana vzpomněl, když přemýšlel o způsobu likvidace Edelmannova těla. Zavolał mu a dozvěděl se, že pokud není v práci, tak ho spolehlivě najde v hospodě s příznačným názvem V Rakvi, která těsně sousedila se hřbitovem a krematoriem. Byla to zakouřená putyka, stejně sešla jako její majitel, skoro šedesátiletý Karel Majer. Kódl nebo Karlíček, jak mu štamgasti říkali, vedl hospodu spolu se svou manželkou Janou Majerovou lidovým stylem – pivo, kořalka, domácí kuchyně a dobroty k pivu mu spolu s heslem „tady nám nikdo kouřit zakazovat nebude“ zaručovaly večerní návaly většinou stálých hostů. Jeho manželka, čtyřiapadesátiletá utahaná ženská, měla dennodenně za úkol vařit, mýt nádoby a hlídat manžela, aby se se štamgasty příliš nepopil.

Podle předpokladu zde Bobana zastihl. Seděl u „svého“ stolu a na pивním tácku měl načmárané tři čárky. Když Petra uviděl ve dveřích hospody, rozsvítily se mu oči a bouřlivě ho přivítal.

„Čau, Peťo! Co ty děláš v našem pekle?“ halekal radostně. „Jdeš jak na zavalanou, dneska mám hroznou žízeň,“ hulákal přes celý lokál.

„A kdy jsi ji neměl, kamaráde,“ smál se Petr. „Jestli si můžu přisednout, tak ti ji pomůžu uhasit.“

„Tahle židle vedle mě je tu jenom pro tebe,“ odsunul Boban židli od stolu a tetelil se v očekávání, že bude Petrem pohoštěn.

A Petr mu objednával jedno pivo za druhým, tu a tam proložené „zelenou“. Boban měl velikou spotřebu a stejně

velkou výdrž, ale po čase už na něm byly účinky alkoholu zřejmé. Petr musel odhadnout správný okamžik, kdy alkohol odbrzdí Bobanovu sebekontrolu, ale ještě ho neučiní nepoužitelným ke konverzaci.

„Bobane, já slyšel, že někdy, když je to potřeba, tak se v peci spálí místo jednoho nebožtíka hned dva naráz. Je to možný?“

Řehák se mlčky napil piva a pronesl: „Ty vole, poruč něco pořádnýho. Poruč velkej rum!“

„Jo,“ opáčil Petr a mávl na hospodského. „Karlíčku, doneš tady kamarádovi hodně velkej rum,“ zavolal a zadíval se na Řeháka.

Ten skelným pohledem těkal z poloprázdného půllitru na Petra a zase zpátky a po chvíli polohlasně pronesl: „Ty vole, ty se dotýkáš našeho nejtajnějšího kremačního tajemství!“ Na stole mu přistál velký rum. Už trochu nejistou rukou uchopil panáka a soustředěně ho nesl k ústům, aby ani kapka nepřišla nazmar.

„Aha, takže ty o tom nesmíš mluvit, že,“ pokračoval Petr.

„Si piš, že ne, ty vole. Ale s tebou klidně jo,“ a zalil rum zbytkem piva.

„Dáš si ještě?“ zeptal se Petr.

„Si piš, vole... eště to samý... ale i s tím rumem!“ poručel si Boban.

Petr objednal repete a pokračoval:

„S nikým ne, ale se mnou jo?“

„Jo, s tebou jo. S tebou – vždycky... A víš, proč s tebou jo?“ artikuloval už dost obtížně.

„Nic mě nenapadá,“ opáčil Petr.

„S tebou jo, protože ty seš formát... fakt... seš frajer. Ty seš můj nejlepšší kámoš, fakt... a taky seš formát... velkej,“ máchal Boban nad hlavou oběma rukama, aby ukázal, jak velkej formát podle něho Petr je. „Tak proto jo... a klidně,“ soukal ze sebe obtížně.

„Tak mi teda řekni, jestli se to někdy stává a jestli je to vůbec proveditelný,“ kul Petr železo, dokud bylo žhavé – a hlavně dokud bylo ještě aspoň trochu použitelné.

„Všechno je možný,“ pokračoval Boban a víc ztišil hlas. „Jen se vo tom nesmí kecat, vole. Tady de vo kriminál, vole,“ šeptal a vyklopil do sebe dalšího velkého panáka rumu a zapil ho pivem.

Petrovi bylo jasné, že dnes už z Bobana nic rozumného nedostane. Ostatně to, co chtěl zjistit, zjistil. Když se vrátil ze záchodu, Řehák měl hlavu položenou na desce stolu a spal. Petr zaplatil útratu a vyšel z hospody s dobrým pocitem, že zatím všechno jde tak, jak si to naplánoval.

Druhý den odpoledne si telefonicky ověřil, že má Boban volno. Vrátil se k hospodě, a jak předpokládal, Boban již seděl na svém místě a dokrmoval včerejší opici. Když Petra uviděl, v očekávání pokračování flámu se mu rozjasnila tvář a křikl: „Ty vole, tys tomu včera dal, Peťane. Já ani netrefil dom.“

Petr si přisedl, mrkl na Bobana a zeptal se: „Co si dáš?“